

L'AGAPITU

QUINZENAL DE FESTA I GALANIA

Número solt 15 cèntims

De venda a càñ Canet

SALUTACIO

L'AGAPITU, que ja de petit aprengué les normes de l'educació en el «Libro de la Urbanidad», s'apressa a donar-ne una mostra evident al veurer per primera vegada la llum elèctrica.

Per aixó des de aqueixes columnes, amb l'afectuositat que el caracteritza i que el caracteritzarà sempre, endreça la mes franca salutació:

A LES DAMES; protectores i vigilants a la vegada, les quals venerem i admirèm.

A LES DAMETES; que son tóť just la iniciació i a les quals presentem els nostres respectes.

A LES DAMISEL-LES; que donen l'alegría al mon, l'encís al viurer i l'estética de l'ambient. Per aquestes la nostra fonda adoració.

Sexe dèbil, que vos diuen, sexe fort que sou per excelència, als peus vostres hi ha L'AGAPITU en devot servidor.

I are per vosaltres, CAVALLERS i JOVES, una bona encaixada i un Deu vos guard de pendre mal.

Per la PREMSA figuerenca : un abraç de company en la lluita qu'engendrà Gutenberg.

Per AIGÜA-CLIT de Girona, un óscul de germá en l'etern ideal.

Després d'aqueixa minuciosa i detallada salutació, ningú podrà negar que L'AGAPITU resulta altament saludable.

El president del Concell de Ministres de Vilamacolum de Baix no ha vacil·lat en declarar-lo de utilitat pública després de llegir-ne les proves. I nosaltres, humils redactors d'aquest humil periódic no volem dubtar de l'acollida que se li espera per alló que Deu va dir : «Benaventurats els humils.. »

LA REDACCIÓ

(rubricat)

FACÈCIES

SEGUITORI

Quan vaig veure per primera vegada aquella noia captivant de mirada clara, em rodà el cap.

Sí, verdaderament era el meu ensomni. I em vaig trobar amb ella, brutalment, al tombar la cantonada de càl Juncosa, quan jo anava tot capficat cap a la Rambla. Aixó fa que em quedés vacil·lant, i admirant la noia que, després d'adreçar-me una severa llampegada, seguia caminant gentilment deixant darrera d'ella un estel de joventut ufana i dominant.

Qui dimontri era? em preguntava jo. Qui podria ser aquell àngel caigut del cel quasi a sobre meu?

I la vaig seguir, poc a poc, perquè el seu pas era menut, i amb certa temença, perquè avans que tot servidor es molt tímid.

Prou apretava jo un xic el pas per mor de conseguir-la i lligar-hi conversa. Més la meua mateixa timidesa em frenava els peus i em mantenia a distància.

Així la vaig seguir fins a casa seva.

Quan hagué desaparegut dins l'escala, vaig esperar-me pensant veure la sortir al balcó; però no fou així; lo que em feu creure que no s'havia adonat de mi en lo mes mínim.

M'en vaig entornar amb les mans a les butxaques, renyant-me a mi mateix de la meua poca decisió.

L'endemà, a la mateixa hora i al mateix lloc que l'havia trobada la vetlla, ja l'estava esperant.

Als deu minuts va passar. Em va mirar sèria e insondable. La vaig seguir nova-

ment... i rés, no m'atrevia, no sabia ni quin motiu de conversa podia alegar.

I aixó durà quinze dies... quinze dies de seguiment e indecisió invencibles. Fins que al dia setzè, la casualitat mateixa em deparrà l'ocasió tant esperada

Ella portava sempre un moneder «marrón» fosc, que en fou la causa.

Estavem com sempre en plena «persecució» per baix la Rambla, quan passant per davant de càl Angel, de sobte, el moneder mal tancat en la darrera compra se li obrí, vessant-li a terra tot lo contingut. Un dring de cèntims i algunes pessetes, i un rodolament de pessetes per l'acera feu acudir dos dependents que passaven, a ajudar-la per la recollida. Jo m'ho mirava astorat e indecis.

Mes vaig trobar la idea.

Jo portava una pesseta, una sola pesseta, com a bon estudiant qu era allavors, i aquesta estava disposada per el sacrifici.

Quan els dependents hagueren fet i ella tornava a empendrer la marxa, jo, decidit i decisiu m'hi acosto i traient-me la gorra, i mancant-me la veu, li vaig dir:

—Tingui, aquesta pesseta era a terra...

Ella la prengué, i posant-la ràpida dins el moneder «marrón» fosc, em digué secament:

—Gràcies.

I tornà a empendrer el pas, deixant-me ac'aparat i palplantat com una acàcia.

No vaig seguir mai més ningú.

JORDI BEL,

ESPURNES

Si tots els adagis, que certa gent tenen com a sentències infal·libles, tenen excepció, aquell que diu que: «Tots els extrems són dolents» té un desmentiment rotund.

L'extrem, a voltes interior, però millor extrem de la Unió Sportiva, aquell jove ros, de cabells ondulats, es per nosaltres un jugador excel·lent.

Els futboleros acostumen ademés a tenir una eixam de «novies» sobretot en temps de campionat quan corren la província. Mes ell, en C. ll. també hi fa excepció.

Ell te la «novia» única i li es fidel amb una fidelitat d'arcàngel. I ella, amb els seus ulls esplèndids com dues mores, i atraients com dos imants, s'el contempla i s'el mira, i a voltes li somriu amb aquella expressió tant seva que magnetitza fins a nosaltres, assidus contempladors de la feliç parella.

Oh! nena del carrer de Girona, que et sabies passejar del braç de les amigues amb aire maternal, malgrat la «minoría» de la teva edad, i que ens vares deixar quan el teu encís a les hores de Rambla s'ens feia tant necessari, torna, torna de Barcelona i anima de nou l'agència de casa teva, recadereta que tens cara de nina i posat pensatiu de dona gran, potser per la mateixa preocupació d'un amor prematur i aparentment extingit segons sembla.

Qui sab!

TENIU MAL DE CAIXAL?

Preneu paciència.

Per Deu! jove L.m.d.id, aquesta gorra!

El cap sempre ha de ser cap, però mai una tartana ni una tenda de campanya.

L'AGAPITU vos ho suplica, no vos hi enfon-seu tant dintre aquest estuig amb visera i deixeu que vos vegem un xic la façana.

Si la vostra gentil amor té prou influència sobre la vostra voluntat, a n'ella ens adrecem particularment per a que vos corretgeixi aquet petit

defecte, sense el qual, serieu un jove perfecte, all per a fer caure cors.

Mec! mec! mecmec!, un camell, dic, una bicicleta groga, amb un grog canari, que es para a l'acera de la Rambla.

El seu alt ocupant en devalla, i fa costat a la rossa bonica de ros indecís, l'Ass.n.i. que l'espera com cada mitg dia, sèria com sempre, massa sèria potser per una noia del seu temps.

Escolti un concell l'amiga «No hi ha res més contraproduent que volguer tenir experiència o al menys donars'en l'aire».

¿Que vol de més hermós que la mateixa ingenuïtat de l'edad rosa, de més simpàtic que una rialla oberta i clara sortint d'un cor en plena seducció d'adolescència formosa com la de vostè?

Voleu aprendre l'Anglès en quinze dies?

No us ho penseu pas.

Marina que et bellugues i et remenes incessantment, que corres, que xiscles, i tens els llavis massa vermells, escolta:

¿Perquè et resisteixes a ser una «menor»? Perquè t'hi refuses i t'apliques a produir l'efecte d'una noia feta?

¿Tu no sabs que lo mes encisador es un arbre en flor i no en fruita?

¿Perquè dons et remenes tant, Marina? Santa Ignoscencia! Què farás quan siguis gran?

Verdaderament la dona es l'essència de l'adaptació al medi.

Per aixó no ens estranya que un amic fidedigne ens digui qu'a la Rambla de Barcelona, es va quedar astorat al veure la gracia insospitada amb la qual la simpàtica Neus G.m.z portava capell.

Nosaltres no en dubtem gens com no dubtem tampoc de tota la gracia i qualitats estètiques que en la dita Neus hi ha sapigut condensar la seva mare, que cada dia ens va convencent mes, per mare política del que sigui afortunat marit de la seva filla.

I sigui dit amb molta política.

Voleu calçat bo i barato?

Poseu-vos espardenyas.

No us desespereu pas, moreneta del carrer Nou, que teniu belles faccions de princesa criolla i que feu guardar la casa per un Saint-Bernard «pur sang». En P.g.s tornarà sobre el seu Ford flamant i us dirà de nou que sou el seu ensomni.

Potser no us digui rès més, perquè es noi de poques paraules; més la seva llealtat es feta a tota prova i podeu recordar-lo sense ànsies en les seves absències periòdiques.

¿No veieu que el teniu lligat amb el vostre somris que li adreceu al eixir al balcó, quan sentiu el senyal inequívoc del seu klaxon que us anuncia l'arribada?

Ens adreçam als municipals del nostre Ajuntament, que fan observar les ordres que d'ell tenen rebudes.

Está absolutament prohibit als automòvils el circular de nit per la Ciutat amb tota la intensitat lluminosa dels seus «faros»; i solsament poden fer-ho amb mitja il·luminació per tal de no enlluernar als passeijants.

Perquè dons s'autoritza a certa nena, d'esguard captivant, a que vagi pel carrer amb aquells ulls-ssos com dos reflectors que ens malmeten i ens deixen cegs llarga estona per contemplar-los un instant?

Quimeta, xamosa Quimeta, per favor, quan surti a la nit, mitg clogui aquets dos torments que té a la cara, si no vol que un dia caiguem com alobes i sense esma als peus de vostè, en els quals ens posem respectuosos.

LA MUSA AUSTERA.

L' ESTELA

Estela de verdor i d'esperança
que d'ús un miracle i un misteri,
jo et sento molt a mi
compassant-me el camí
que em mena.

Estela irradiant i fulgurant:
tens la inquietud

de diamant inquiet
que em tempta de copsar-te.
Mes ai! ets tan alta
que jo em sento vailet.

SALVADOR TORRELL.

(del llibre de poemes «Buirac»).

Aquest poema, es un cas admirable de la intuïció a distància, dons l'autor, qu'es de Reus, no ha conegut mai a la xamosa rossa del carrer de Perelada.

N. de la R.

DE SOCIETAT

(AL DIR DE LA PENTINADORA)

El dissapte, dia 26 del mes passat, tingué lloc l'enllaç de dues ànimes jovençanes, quan apenes havien pogut treurer el nas a les finestres de la vida. Amb lo que queda provat que:

— «L'amor no espera els anys», com diu l'adagi.

La cerimònia resultá animadíssima, amb nombrosa concurrència de convidats i convidades, tots eternits de la transcendència del acte que s'estava celebrant.

La núvia, la Carmen atraient i riallera que tots coneixem, feia un bell efecte i el sexe lleig envejava la sort i l'encert del nuvi.

Aquet, sèrio i formal com el cas requería, completava bé la parella que irradiava joventut i felicitat, les dues millors qualitats que poden juntar-se. No hem pogut averiguar, per aixó, si ell portava botins; i la veritat, ens intriga el dubte...

El jove soldat que festeja la germana, feia un perfecte Mestre de Ceremònies.

Després del acte el seguici acompanyá els nuvis a l'estació, bo i parlant de fut-bol.

Quan el ràpid entrá en agulles, una fonda emoció s'ampará de tots, i els ulls perlejaven. La despedida fou eternidora.

El tren arrencá en mitg d'una voleiadiça de mocadors, i paraules de comiat.

L'un.—Adeussiau!

L'altre.—Bon viatge!

L'una.—Ja escriureu, eh?

L'altra.—Cuidado amb els tràm vies!

El tren.—Tiiiiiiiiiiiiit!

Les mares ploraven...

L'AGAPITU desitja sincerament al nou matrimoni, totes les felicitats i prosperitats possibles.

S'ens diu que la Joana Ll.r.t busca amiga per anar a ramblejar, després d'haver perdut la Carmen, que fins ara li havia fet costat.

Per la molta simpatia qu'entre totes disfruta, sabem que son moltes les que volen ocupar la vacant.

Sona molt el nom de V.r.g.s.

Inminentment, s'ha de celebrar el matrimoni del jove X.tel. amb una flor del carrer de Girona, la Pilar del R., els quals (després de casats naturalment) sortiran en viatge de noces cap a Masnou i Barcelona.

Al ensemps que els hi donem una ben coral enhorabona, prometem als nostres llegidors donar bon compte de l'aconteixement en el pròxim nombre.

Podem adelantar no obstant, que el mes passat tingué lloc la despedida de solter del referit ex-jove, ben austera per cert, i model de despedides models.

Aquesta consistí en un sopar intim, en el qual hi assistien els amics de cor i de circumstancia: W..t.r, S.b.r.s, M.r.g., etc. etc... ah! i el núvi.

L'esplèndit servei del Restaurant Gifre, resultá inmillorable, i per a major satisfacció de la curiositat dels nostres llegidors i llegidores, aquí va el menú amb tots els seus ets i uts, rigurosament històric:

MACARRONS A LA ITALIANA.
ESTOFAT DE BADELLA.
ENTRECOT ROSTIT.
VINS.—CIGARS.—POSTRES.

El xampany era de cal núvi.

La digestió fou feta en un banc de la Rambla, i no tardaren gaire en retirar-se prudentment.

Sabem de Stefens (de bona tinta) que son moltes les families que enguany es disposen a veranejar per la Côte d'Azur empordanesa.

Ja ho direm mes exactament quan en vingui la marxa.

Cada diumenge tenim la visita del xicot definitiu de la N.t.l.a, l'encantadora N.t.l.a de l'avinguda d'En Wilson.

D'ençà que festeija, ja quasi no la veiem per la nostra Rambla, la ben coneguda ramblista d'avans.

I si are volem alegrar nos la vista amb les seves gràcies i el seu cabell herissat com nimbe d'or, hem d'anar a cercar una modesta capsa de cinc, perquè el sou no ens dóna per més i ademés no som fumadors.

LLUIS TAFANER.

SPORTIVES

—¿Es un futbolista aquell?

—Si, maca.

—Ai, filla, que m'agrada! i qu'és simpàtic! Com se diu?

—.....

—¿Com ho sabs?

—Ahir nit m'el vaig fer presentar al Cassino. Balla mes bé!

—Fixat, fixat, s'ha girat. ¿Vols dir que ens mirava a nosaltres?

—Sí, es veu que m'ha reconegut.

—Ai, correm, anem depressa, que el vull veure d'aprop.

* * *

Aquesta conversa es pot atribuir a qualsevols noies de qualsevol ciutat que tingui Club i camp de Futbol.

I aixó vol dir que avui en dia, els de la cossa son els amos entre l'element femení.

¡Pobres viatjants com han quedat destronats!

Avans un corredor de betes i fils o de lo que fos, era el rei de les noies de la provincia. Are no arriba ni a la centéssima part d'impressió sobre d'elles, i passa desapercebut per la Rambla, si s'ensopega haver-hi jogadors forasters.

¡I que en va fer de mal en Zamora!

Per aixó mateix, per aquesta importancia única qu'ha adquirit l'esport en general, i el futbol en particular, no podem deixar de fer-hi un lloc en L'AGAPITU, que l'habilla d'un cronista esportiu habillíssim, imparcialíssim, i tant cridaner com vulguin. Qualitats que, segons Ródix, son les mes necessàries per a un cronista-rèferee entrenador-manager-delegat-taquiller tot en una peça.

I are, cedim la paraula, o millor dit la ploma, al nostre company que perpetrará aquesta secció, en Kik-off.

Partit del 31 de Maig a Girona

Ressenya telegráfica que desde la Inmortal envia a n' en Kik-off el seu corresponsal d'allí Gutiérrez Legaña.

Gerona 17, 45—Campo lleno... salen equipos... centran pelota... ovación... El padre B.t.y empieza a protestar... otra ovación... Colls falla una pelota, y a esta se le desliga el pitorro con un ruido particular... las gentes se tapan las narices y se miran unas a otras... no ha sido res...

El juego sigue que es un contento... goall... penall.. kik!.. offside!.. ¡Aiiii!.. una pelota rozando el palo... goall... la media parte... otro goall.. otra

media parte... eran las medias de Felip que partían despedidas por la fuerza de sus shoots alcantariños... penal!.. Rau... Rau... Rau... Raurich!

Y así sucesivamente... Manden fondos.

GUTIÉRREZ LEGAÑA.

I no en sabem rès més. Sols hem pogut sapiguer, que el corresponsal havia anat a dinar a cà n Nurat, i portava una torradora com una casa, de resultes de la qual fou expulsat del *Estadio* amb la deguda consideració. Dissimulin, que no ens passarà més. En Kik-off el va despatxar.

Aquet matí han vingut a plorar a la redacció la muller i la filla del báquic corresponsal, suplicant la seva readmissió. Mes nosaltres, que som molt higiènicos, ens hem tret les Legañas de sobre, a cops de tovallola.

Reservem el lloc a Mr. Broubufat, un anglès de tota llei, que ens vé demà per l'ordinari de Rabós.

FESTIVAL D' HOMENATJE

Fou el de diumenge passat, en el camp de la Unió Sportiva, i justament dit també de desagravi.

Hi varem tocar futbol, i s'hi jugà un partit de sardanes. Ademés un formós ramell de damiselles feu l'ofrena d'una magnífica bandera al club campió.

Els valents «defensors» del primer equip, guanyaren per 6 a 0 i a la mitja part els hi foren entregats els premis que tenen ben guanyats, i dels quals son ben mereixedors.

El seu digne President, els felicità amb breus i sentides paraules d'encomi després de les quals, entregà una medalla a cada un i onze artístiques oueres.

Els hi en tocà una per barba, quedant tots contents i desagraviats.

NOTA.—L'AGAPITU per no ser menys vol fer-los'hi també el seu regal; i per aital fi, ha encarregat a un conegut cerraller del carrer d'En Pep, qu'es molt viu, la construcció d'onze petits aparells de butxaca segons model que li hem donat, i qu'es inventat pel nostre cronista dels ecos De Societat, En Lluís Tàfener.

Aquet petit aparell serveix a la vegada per a pendre notes, portar s'hi el berenar, i calçar-se les sabates, poguent pendre finalment la forma d'un tamboret per a reposar a la mitja part.

Plegat, cabrà dins la butxaca de l'ermilla.

Ja ho sentirán a dir.

CICLISME

V. D. C. Volta de Catalunya? no: Victimes del Ciclisme.

Un munt de pols sobre una bicicleta, un parell

de tubulars destacant sobre aquet munt de pols, aplaudiments, controls, banderes, rampes, heusa-quí l'espectacle que gosàrem el dia 2 a la tarda i l'endemà dematí.

Veritablement, si l'heroicitat té una personificació, aquesta es la del corredor de bicicleta. Jo almenys el trobo mes heroic que En Ramis ven-guent dècims de la rifa, per exemple, que ja es dir!

En quant als resultats de les quatre etapes que composaven el circuit de la V. D. C., ja els degueren veurer escrits a la piçarra de cà n Roget; i si no, perquè no ho miraven.

N. de la R. —Suposèm que no es queixarán del esplèndid servei d'informació que tenim organitzat.

Consultori sentimental

Obrim una secció qu'a nosaltres ens sembla d'una necessitat capital.

¿Qui de nosaltres no ha sentit aquells dubtes interiors, aquelles vacil·lacions, que ens malmenen l'esperit i ens acaben l'humor?

I quantes vegades també, hem solucionat el problema íntim gracies al bon concell, al parer encertat d'un bon amic!

En tractar-se de les qüestions sempre vives del cor i del amor, es sobretot mes evident a enca-re l'eterna preocupació.

Per aixó L'AGAPITU, amatent, ha cercat i re-cercat, ha indagat i ha trobat per fi, una dama distingida i discreta que, assídua lectora d'Ibsen, de Sthendal, i del «Caballero Audaz», i ademés ex-deixeble de la célebre Doctora Fanny, ha cedit a les nostres súplices i accedit a encarregar-se d'aquesta secció, en la qual contestarà com a bona concellera a tots els dubtes que les nostres estimades llegidores i benvolguts llegidors tinguin a be explicar-li i consultar-li.

La Professora Mary, qu'es la nostra col·laboradora, ens prega fem avinent que sols admetrà qüestions de sentiment, però en cap concepte qüestions de matemàtiques.

Ademés prega insistentment als que recorrin a la seva cimentada experiència, que utilitzin sempre el pseudònim per a firmar les preguntes. No deuen usar-se ni les inicials.

Dirigir tota la correspondencia al Sr. Director de

L'AGAPITU

CIUTAT.

No's retornen els originals.

Imp. J. VILA.—Sta. Llúcia, 7.—Figueres.

Extens assortit en

BARRETS DE PALLA

Des de **4** Pessetes

Corbates de Gran Novetat en
TRICOT-FULAR I CRESPO

§ GORRES : CAMISES §
PARAIGUES : BISUTERIE

PARAROLS :-: FIGUERES

Monturiol, 9

CAFÉ-BAR EMPORIUM

DE
N. ROGET

Les millors hores de placidesa

Gran «Terrasse» d'istiu

Arxiu de les bones begudes

SÁNCHEZ

L'INTERPRET FIDEL
DE LA MODA

FORN BAIX, 8

FIGUERES